

næste Øjeblik vældede en mørk Vrede op i ham, og uvilkaarligt knugede han Haanden om sin Stok.

»De Skurke!« sagde han halvt højt. »At saadan noget skal være muligt!«

»Ja, saadan leges der med en Menneskesjæl!« sagde Frk. Mohn.

Hun gav ham forøvrigt den Forsikring, at hun ikke skulde slippe Frk. Frederiksen af Syne, og hun tilføjede paa en Maade, der fik det til at rykke lidt i Mads Vestrup, at den ubekendte Mand, der havde udsat sit Liv for hendes Saligheds Skyld, maaske alligevel ikke havde gjort dette forgæves. Hun havde den Tro, at Frk. Frederiksen trods alt endnu skulde blive frelst.

Aner hun noget? — tænkte Mads Vestrup og vovede ikke at se paa hende. Han holdt aldrig rigtig af at mindes den Aften, da han trak Susse Frederiksen op af Vandet. Han havde været i en Sinds-tilstand, som han ellers kun kom i, naar han var ude af sig selv af Raseri eller af Brynde. Han vidste i Virkeligheden kun lidt om, hvad der var sket, eller hvor stor en Lod han havde i hendes Redning. Til Stine havde han ogsaa kun skrevet, at han »havde været med til« at redde et Menneskeliv.

Frk. Mohn var gaaet over til at fortælle om Missionens Virksomhed blandt Byens faldne Kvinder, som hun selv i flere Aar havde deltaget i.